

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce: **Přípravný výbor Honebního společenstva Bezděkov- Štěpánov**, se sídlem v Chotěboři, Štěpánov 5, zast. JUDr. Milošem Jedličkou, advokátem v Brně, Masarykova 439/9, proti žalovanému **Krajskému úřadu Vysočina**, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, za účasti zúčastněných osob: **D&s group a.s.**, se sídlem v Žďírce nad Doubravou, Chrudimská 162, **Městys Libice nad Doubravou**, se sídlem Libice nad Doubravou, Zámecká 47, **Myslivecké sdružení Horní Studenec**, se sídlem Horní Studenec, **Honební společenstvo Podmoklany**, se sídlem Horní Studenec, Podmoklany 54, **Honební společenstvo Libice nad Doubravou**, se sídlem Libice nad Doubravou, **Město Ždírec nad Doubravou**, se sídlem Ždírec nad Doubravou, Školní 500, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. srpna 2013, čj. KUJI 44965/2013, sp. zn. OLVHZ 1033/2013 Fr-2, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil výrok rozhodnutí Městského úřadu Chotěboř, odboru životního prostředí, ze dne 15. 4. 2013, čj. MCH-15612/2012/ZP-51.

V žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí není dle jeho názoru v souladu se zákonem, neboť žalovaný nesprávně posoudil právní otázky. Konkrétní porušení zákona spatřoval v nedodržení ust. § 17, § 18 odst. 1, § 20 odst. 2 a navazujících ustanovení zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „zákon o myslivosti“). Dále žalobce upozornil, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spise a je s ním tak v rozporu. Konkrétně se mělo jednat o výměru honebních pozemků dle ust. § 17 zákona o myslivosti, kdy správní orgán zavedl pojem „volné“ honební pozemky a nebral přitom v úvahu vlastnické vztahy, jak jsou upraveny ve shora uvedeném zákoně a Listině základních práv a svobod.

Dále žalobce uvedl, že svým podáním doručeným Městskému úřadu Chotěboř navrhl registraci založeného Honebního společenstva Bezděkov – Štěpánov a současně podal návrh na uznání společenství honitby Bezděkov – Štěpánov. K oběma návrhům pak doložil zákonem předepsané přílohy, jak předpokládá zákon o myslivosti. Vyslovil tedy přesvědčení, že splnil všechny požadavky daného zákona na uznání společenství honitby a registraci honebního společenstva. Žalobce přitom výslovně poukázal na splnění zákonné podmínky pro uznání společenství honitby obsažené v ust. § 17 uvedeného zákona, kdy prokázal vlastnictví 673,6802 ha, tedy více než 500 ha vlastníků souvislých honebních pozemků. V souladu s ust. § 18 odst. 6 zákona o myslivosti přiložil žalobce jako přílohu návrhu zpracované údaje o vlastnictví honebních pozemků s jejich přesným označením dle údajů katastru nemovitostí. Ačkoliv tuto skutečnost správní orgány obou stupňů nijak nezpochybnily, a navíc je prokázaná a ověřitelná z údajů v katastru nemovitostí, napadené rozhodnutí žalobci vytýká, že tento požadavek nebyl naplněn. Zmiňované rozhodnutí používá terminologii „volné honební pozemky“, kterou už dle názoru žalobce nezná právní řád České republiky ani právní řád Evropského společenství. Navíc, jak žalobce zdůraznil, zákon o myslivosti předpokládá, že vlastníci honebních pozemků mohou vytvořit honební společenstvo (ust. § 18 odst. 3 zákona o myslivosti) a při splnění podmínek ust. § 17 dané právní úpravy podat návrh na uznání vlastní honitby. Splňuje-li návrh podmínky zákona, potom dle ust. § 18 odst. 2 zmiňované právní úpravy musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby. Toto právo vlastníků honebních pozemků není ze zákona omezeno žádnou dobou, jedná se o výkon konkrétního práva obsaženého v tradiční vlastnické triádě vycházející z čl. 11 Listiny základních práv svobod. Nemá dle žalobce proto oporu v zákoně právní názor žalovaného obsažený v napadeném rozhodnutí, dle něhož honební společenstva a honitby vzniklé v rámci takzvané zákonné transformace v roce 2002 dle ust. § 69 zákona o myslivosti, nemohou být již nikdy změněna, jinými slovy, že vlastníci honebních pozemků při plnění podmínek zákona nemohou se svým majetkem naložit v budoucnu jinak. Tento názor považuje žalobce za protiústavní.

Žalobce rovněž konstatoval, že obdobná situace nastala právě v případě registrace založeného honebního společenstva. Upozornil, že zákon o myslivosti ukládá v ust. § 20 odst. 2 orgánům státní správy myslivosti provést registraci honebního společenstva, pokud nezjistí důvody k odmítnutí této registrace. Z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že důvodem k odmítnutí registrace je nesplnění podmínky vlastnictví více než 500 ha souvislých vlastních honebních pozemků členů honebního společenstva, kdy žalovaný dodává vlastními zákonnou podmínku „volných“ honebních pozemků. Takový výklad však dle žalobce nemá oporu v zákoně.

Dle žalobce je zřejmé, že vznik nového honebního společenstva a nové honitby přinese změny dosavadních honebních společenství Libice nad Doubravou a

Podmoklany a s tím souvisejících honiteb. Takovéto případy však nejsou v zákoně vyloučené, v praxi k nim často dochází změnou vlastnických vztahů k honebním pozemkům, změnami územních plánů, změnami charakteru pozemků a podobně. Žalobce upozornil, že stanovisko k těmto případům zaujal i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 3. 2011, čj. 5 As 78/2010-133, v němž uvedl že „si je vědom náročnosti a složitosti takového postupu, nicméně pro úspěšnost snahy žalobce, respektive jeho členů, o vyvázání z jejich pozemků z dosavadní honitby a uznání honitby nové, odkazuje na tento postup jako nejpřípadnější podle platných ustanovení zákona o myslivosti, zejména jeho ust. § 31“.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že návrh žalobce ukládá uznat novou společenstevní honitbu Bezděkov-Štěpánov na území, které je součástí stávajících uznaných společenstevních honiteb Horní Studenec a „Cerhovka“ Libice nad Doubravou, čímž má být narušena jejich integrita.

V návaznosti na to žalovaný upozornil, že je rozdílný právní stav, pokud má nová honitba vzniknout na „volných“ honebních pozemcích, tedy na těch pozemcích, které nejsou součástí žádné honitby, nebo naopak na pozemcích, které jsou součástí již uznané honitby. Pokud jsou splněny všechny zákonné podmínky pro uznání nové honitby na území s „volnými“ honebními pozemky, pak nic nebrání honitbu uznat. Jinak tomu je, jak žalovaný zdůraznil, v případě, že má nová honitba vzniknout na území stávající honitby, neboť tuto honitbu by bylo zapotřebí změnit v té části, kde by se obě honitby překrývaly, aby nevzniklo právo myslivosti (ust. § 2 písm h/ zákona o myslivosti) současně k týmž pozemkům dvěma držitelům honitby. Dle žalovaného však zákon o myslivosti v žádném svém ustanovení neumožňuje správnímu orgánu provést změnu stávající honitby z důvodu vzniku nové honitby. Z uvedeného tak lze dovodit, že do započtení minimální výměry 500 ha ve smyslu ust. § 17 odst. 7 zákona o myslivosti lze započítat pouze „volné“ souvislé honební pozemky, nikoliv ty, které jsou součástí stávajících honiteb. Žalovaný přitom odkázal na ust. § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

V návaznosti na uvedené je dle žalovaného zapotřebí přezkoumat, zda již dříve uznané honitby Horní Studenec a „Cerhovka“ Libice nad Doubravou nezanikly a nevznikly tak „volné“ honební pozemky, na kterých by bylo možno navrženou společenstevní honitbu uznat. Honitby mohly zaniknout jen z důvodů uvedených § 31 odst. 6 zákona o myslivosti nebo dle ust. § 69 odst. 1 a 2 téhož zákona. Žalovaný k tomu konstatoval, že z úřední činnosti správních orgánů je však známo, že uvedené honitby nezanikly.

Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda skutečnost, že vlastníci honebních pozemků ukončili členství ve stávajících honebních společenstvech, má právní význam pro vyčlenění honebních pozemků z těchto honiteb, respektive zda tím vznikají „volné“ honební pozemky, na nichž by bylo možno novou honitbu uznat. K tomu žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 27. 6. 2007, čj. 9 As 18/2007-109 a ze dne 25. 3. 2011, čj. 5 As 78/2010-133) uvedl, že samotným zánikem členství v honebním společenstvu nedochází k žádné změně honitby, tedy že honební pozemky zůstávají součástí honitby, ve které se nacházejí. Dále žalovaný odkázal na ust. § 17 odst. 7 a § 20 odst. 4 zákona o myslivosti. Na základě uvedeného pak dospěl k závěru, že pro nedostatek výměry,

tedy „volných“ honebních pozemků ve smyslu shora uvedených ustanovení zákona o myslivosti, nelze zapsat Honební společenství Bezděkov-Štěpánov do rejstříku honebních společenstev a současně nelze i uznat společenstevní honitbu Bezděkov-Štěpánov. Pro úplnost uvedl, že zákon o myslivosti sice předpokládá vznik nové honitby na „volných“ honebních pozemcích, které nejsou součástí žádné uznané honitby, ale současně dává i nástroje, jak tyto pozemky ze stávající honitby uvolnit. V praxi nejčastějším případem je rozhodnutí valné hromady honebního společenstva o zrušení honebního společenstva dle ust. § 25 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti, čímž honitba zaniká dle ust. § 31 odst. 6 písm. b) zákona o myslivosti. Další možností vzniku nových honiteb je rozhodnutí valné hromady honebního společenstva o rozdělení honebního společenstva dle ust. § 25 odst. 1 písm. d) zákona o myslivosti a o rozdělení honitby, čímž honitba též zaniká dle ust. § 31 odst. 6 zákona o myslivosti, a to tím, že se rozdělí na dvě nové části. Z toho žalovaný dovodil, že vzniku nového honebního společenstva i společenstevní honitby měla předcházet rozhodnutí valných hromad Honebního společenstva Podmoklany a Honebního společenstva Libice nad Doubravou o zániku nebo rozdělení honebních společenstev a honiteb. Vlastníci honebních pozemků, kteří měli zájem založit nové honební společenstvo a uznat novou společenstevní honitbu, měli možnost postupovat správně tak, aby se o zániku či rozdělení honebních společenstev a honiteb hlasovalo a rozhodovalo na valných hromadách, neboť zákon o myslivosti (jeho ust. § 21) spojuje projev vůle členů honebního společenstva ohledně právních dopadů na uznanou společenstevní honitbu a honební společenstvo pouze s jednáním a rozhodnutím valné hromady honebního společenstva.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále k věci uvedl, že návrh žalobce předpokládá uznat novou společenstevní honitbu Bezděkov – Štěpánov na území, které je součástí stávajících uznaných společenstevních honiteb. Žalovaný znovu konstatoval, že zákon o myslivosti neumožňuje správnímu orgánu provést změnu stávající honitby z důvodu vzniku nové honitby. Zdůraznil, že stávající honitby nezanikly a s ohledem na uvedené učinil tudíž správný závěr, že žalobce nesplňoval podmínku 500 ha souvislých honebních pozemků ve vlastnictví členů honebního společenstva. Žalovaný dále odkázal na stranu 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jednoznačně objasnil použitý pojem „volné“ honební pozemky. Závěrem pak žalovaný konstatoval, že v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž poukázal na možnost změn dosavadních honiteb.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem ve smyslu ust. § 51 odst. 1 dané právní úpravy souhlas a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Ze skutkových okolností projednávané věci vyplynulo, že žalobce podal návrh na registraci Honebního společenstva Bezděkov-Štěpánov a návrh na uznání společenstevní honitby Bezděkov-Štěpánov. V takto otevřeném a následně probíhajícím řízení pak bylo zjištěno, že návrh předpokládal uznat novou společenstevní honitbu Bezděko-Štěpánov na území, které bylo součástí stávajících uznaných společenstevních honiteb Horní Studenec a „Cerhovka“ Libice nad

Doubravou. Bylo tak zřejmé, že v případě vyhovění návrhu by došlo k narušení integrity již uznaných společenstevních honiteb.

Krajský soud se tedy zabýval otázkou, zda uznání požadavků obsažených v návrhu splňuje zákonné podmínky požadované zákonem o myslivosti.

Dle ust. § 18 odst. 1 zákona o myslivosti podává návrh na uznání honitby vlastník honebních pozemků nebo přípravný výbor honebního společenstva (§ 19 odst. 4) orgánu státní správy myslivosti. Splňuje-li návrh podmínky stanovené v § 17 tohoto zákona, musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby. Podle ustanovení § 19 odst. 1 je honební společenstvo právnickou osobou založenou podle zákona o myslivosti za a) jehož členy mohou být pouze vlastníci nebo spoluvlastníci souvislých honebních pozemků, jejichž výměra v součtu dosahuje výměry požadované tímto zákonem pro vznik společenstevní honitby, a za b) která zajišťuje sama výkon práva myslivosti, anebo společenstevní honitbu pronajme podle tohoto zákona. Dle odst. 4 věty první uvedené normy návrh na registraci honebního společenstva spolu s návrhem na uznání společenstevní honitby podává přípravný výbor. Ustanovení § 20 odst. 4 zákona o myslivosti pak vymezuje důvody, pro které orgán státní správy myslivosti odmítne zapsat honební společenstvo do rejstříku a uznat společenstevní honitbu. V § 25 odst. 1 písm. a) téhož zákona stojí, že honební společenstvo se zrušuje dnem zániku společenstevní honitby. Podobně dle § 31 odst. 6 písm. b) zákona o myslivosti honitba zaniká zrušením honebního společenstva.

Krajský soud již ve svých dřívějších rozsudcích judikoval (rozsudek ze dne 2. 4. 2009, čj. 30 Ca 126/2007-243), že „postavení vlastníků honebních pozemků tak, jak je zakotveno v zákoně o myslivosti, je postavením specifickým. Z toho důvodu se stalo v minulosti i předmětem přezkumu Ústavního soudu, který posuzoval ústavnost těch ustanovení zákona o myslivosti, která se nějak dotýkala právě postavení vlastníků honebních pozemků. Výsledkem ústavního přezkumu byl nálezný pléna Ústavního soudu publikovaný ve Sbírce zákonů pod č. 49/2007 Sb. V něm napadené části zákona o myslivosti protiústavními shledány nebyly. Z názorů v tomto nálezu Ústavním soudem prezentovaných považuje krajský soud za vhodné zmínit například ten, podle něhož z vlastnického práva samotného nevyplývá právo myslivosti, je pouze indikátorem pro místní určení realizace tohoto práva, tj. stanovení, na kterých pozemcích lze právo myslivosti vykonávat. Členství v honebním společenstvu se odvíjí v zásadě od existence vlastnického práva honebního pozemku. V rámci honebního společenstva se lze angažovat tehdy, pokud má osoba zájem na tom, jakým způsobem bude v mezích zákona právo myslivosti realizováno na jejich pozemcích. Členství v honebním společenstvu však není povinné. Vlastnické právo k příslušnému pozemku je podmínkou členství, členství však nevzniká automaticky. V souvislosti s tím poukázal Ústavní soud i na judikaturu Nejvyššího soudu ohledně uvedené problematiky. Ten konstatoval, že výkon práva myslivosti je možný i proti vůli vlastníka honebního pozemku. Ústavní soud také uvedl, že myslivost je prostředkem k dosažení úkolů státu vyplývajících z čl. 7 Ústavy České republiky, proto jsou tedy „omezení“, k nimž dochází na straně vlastníků honebních pozemků, v mezích ústavnosti.....Práva, povinnosti a zájmy držitele honitby, tedy honebního společenstva, jsou totiž v řadě případů zcela odlišné od práv, povinností a zájmů vlastníků honebních pozemků.“

Ze shora uvedeného krajský soud dovodil, že v souladu s ust. § 17 odst. 2 zákona o myslivosti je ta která honitba vždy tvořena souvislými honebními pozemky, přičemž dle ust. § 17 odst. 1 dané právní úpravy lze myslivost provozovat v rámci jedné uznané honitby. V souladu s ust. § 2 písm. i) zmíněného právního předpisu je pak za honitbu považován soubor souvislých honebních pozemků jednoho nebo více vlastníků vymezený v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti, v němž lze provádět právo myslivosti podle tohoto zákona, přičemž právem myslivosti je souhrn práv a povinností zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, apod. (ust. § 2 písm. h) zmiňované právní úpravy).

Z daných ustanovení tedy jednoznačně vyplývá, že myslivost lze provozovat v rámci jedné uznané honitby, tedy v rámci souboru souvislých honebních pozemků vymezeného rozhodnutím příslušného státního orgánu. Z těchto závěrů pak lze i nepochybně dovodit, že nová honitba, o níž příslušný státní orgán rozhoduje, může tak vzniknout pouze na pozemcích, které netvoří již stávající uznanou honitbu. Pokud by totiž vznikla honitba na pozemcích, které již tvoří součást jiné honitby, nastal by protiprávní stav v tom smyslu, že by právo myslivosti k týmž pozemkům vzniklo dvěma držitelům. Takový stav však zákon o myslivosti vylučuje.

Jestliže se tedy v projednávané věci domáhal žalobce prostřednictvím návrhu na uznání nové společenstevní honitby na území, které je součástí stávajících uznaných společenstevních honiteb, postupoval žalovaný i prvostupňový orgán v souladu se zákonem o myslivosti, když jeho požadavku nevyhověli. Krajský soud se tak přiklonil k názoru žalovaného, že započtení minimální výměry 500 ha ve smyslu ust. § 17 odst. 7 zákona o myslivosti lze provést pouze na pozemky, které nejsou součástí jiné honitby.

V rámci správního řízení pak žalovaný v souladu s uvedenými zásadami šetřil, zda již dříve uznané honitby Horní Studenec a „Cerhovka“ Libice nad Doubravou nezanikly a nevytvořily tak podmínky pro použití daných pozemků pro novou honitbu. Z úřední činnosti prvoinstančního orgánu však bylo žalovanému známo, že k zániku daných honiteb nedošlo. Pokud se tedy žalobce domáhal uznání honitby na pozemcích, které jsou již součástí existující honitby, usoudil žalovaný v souladu se zákonem o myslivosti, když jeho požadavku nevyhověl. Správnímu orgánu totiž nepřísluší změnit již uznanou honitbu z důvodu vzniku honitby nové.

Krajský soud tak nemohl, v návaznosti na shora uvedené, přisvědčit žalobní námitce, dle níž žalovaný nesprávně posoudil právní otázky projednávané věci. Žalovaný velice podrobně v napadeném rozhodnutí vylíčil skutkové okolnosti projednávané věci, které korespondovaly údajům obsaženým ve správním spise. Zdůraznil přitom, že pro správné posouzení věci lze do výměry honitby zahrnout pouze ty pozemky, které nejsou součástí honitby jiné a pro tyto pozemky vytvořil pojem „volné“ honební pozemky. V tomto postupu neshledal krajský soud žádné pochybení. Přisvědčil názoru žalovaného, že pozemky, s nimiž bude nová honitba počítat, nesměly být předcházejícím rozhodnutím správního orgánu zahrnuty do honitby jiné. Pokud takové pozemky označil žalovaný svým specifickým termínem, nelze považovat jeho postup za chybný či odporující zákonu. Lze rovněž konstatovat, že žalovaný postupoval i v souladu s ust. § 18 odst. 1 zákona o myslivosti, dle něhož „splňuje-li návrh podmínky stanovené v ust. § 17 tohoto zákona, musí orgán státní správy vydat rozhodnutí o uznání honitby“. Jak vyplynulo ze shora uvedeného,

předmětný návrh stanovené podmínky nesplňoval, proto žalovaný nepochybil, když rozhodnutí o uznání honitby nevydal.

Dalšími námitkami žalobce se již krajský soud nezbyval, neboť by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé výrok tohoto rozsudku změnit.

Na základě těchto skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 daňového řádu zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývá, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 21. ledna 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu